

Monestir de Santa Clara

PATRIMONI CIUTADÀ. En un extrem de les Escodines, a l'antic camí de Barcelona, trobem aquest monestir d'origen medieval al qual s'han afegit edificis als segles XVII i XX, el darrer obra d'Alexandre Soler i March en estil modernista. La restauració actual és de l'arquitecte Francesc Xavier Asarta.

Foto: Francesc Rubí

El monestir està format per un conjunt d'edificis construïts en tres etapes principals: els segles XIII i XIV, el XVII i el principi del XX. Els edificis d'origen medievali completats en època moderna són els que hi ha al nord i a l'oest, a tocar del carrer Nou de Santa Clara. Hi destaca l'església, de transició entre el romànic i el gòtic, a sobre de la qual es va construir el noviciat al segle XVII. També la portada romànica, amb tres arquivoltes. El timpà no presenta decoració. A banda i banda es veu l'estructura de dues grans obertures amb arcs apuntats, tapiades, que potser formaven part d'un projecte d'ampliació del convent.

Les dependències actuals del convent estan en un edifici annex que té la planta baixa dels segles XIII-XIV i les altres tres del segle XVII, amb algunes intervencions del segle XX. Els murs exteriors de la planta baixa són de l'antiga leproseria del segle XIV i les arcades del forjat de la primera planta són modernistes. Destaca especialment la nau gòtica de la planta baixa per la seva singularitat, ja que està construïda a base d'arcs formers i torals que suporten un sostre de lloses de pedra. Els murs exteriors de les altres plantes són del segle XVII i tenen uns grans contraforts. A l'est, destaca l'edifici de grans dimensions d'estil modernista construït a partir de 1904 per renovar la majoria de dependències. L'aparell del mur és de paredat de pedra amb elements decoratius de maó al voltant de l'estructura i a les obertures. La façana principal està dividida en 5 cossos i tres d'ells sobresurten tant en relleu com en alçada. Els dos cossos més extrems estan decorats en la part superior amb mòduls d'arc apuntat. El cos central i els dos més enfonsats tenen obertures ressaltades amb maó. Els elements decoratius són reinterpretats dels d'origen medieval. El conjunt està pensat per aconseguir una perspectiva llunyana. D'aquesta època també és el claustre, del qual només es va construir una ala i que fa d'encaix entre la part antiga i la nova. El conjunt està protegit pel catàleg de Manresa pel valor paisatgístic i arquitectònic, resultat d'intervencions en diferents èpoques i estils -romànic, gòtic, modernista- perfectament integrades.

PER SABER-NE MÉS:

- BOVER, Immaculada; BARAUT, Antoni M. (1991), «L'arquitectura fins al moviment modern», a M. Riu (dir.), Història de la ciutat de Manresa, 1900-1950, Caixa de Manresa.

- SARRET I ARBÓS, Joaquim (1924), Història religiosa de Manresa, volum IV de la Monumenta Historica Civitatis Minorisæ, Impremta i Enquadernacions de Sant Josep, Manresa.